

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num 2., botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 3 rais, *Cuba* Puerto-Rico, 16 rais, *Estranger*, 18 rais.

DOS CONGRESSOS.

Lun a Barcelona, l' altre a Madrid; lo d' aquí format pels que pagan, lo d' allà compost pels que cobren, y no obstant lo primer ha sigut dissolt per l' autoritat, mentres que 'l de Madrid fa la seva... y enrahona.

Avants de reunir-se 'ls madrilenyos van tenir en-saig, baix la direcció de 'n Sagasta.

De primer van treure 's lo robell de la boca, matant lo coch: molt ben fet, porque tal com van las cosas no hi haurá de segur cap ministerial que de coch no 'n tinga. Per lo demés, los descontents van menjar pastelillos, y 'ls va passar l' enfado. En aquest punt ja sab lo que 's fa en Sagasta: a las criaturas rebecas se 'ls dona un borrego y callan.

Primera sessió: romp lo foch en Camacho. Naturalment apunta l' ametralladora sobre 'l país, y dispara: primer, los projectes sobre consums, y després lo tractat de comers ab Fransa. Es a dir: dos maneres distintes de fastidiarnos.

Després puja a la tribuna 'l Sr. Alonso Martinez: aquest apunta a la llibertat, y dispara uns quants projectes que no cortan ni pinchan. Tothom se creya que 'l ministre de Gracia y Justicia treya un' arma de foch y ha tret una xeringa.

Segona sessió: fa tot lo gasto en Romero Robledo: demostra que 'ls liberals conservadors van cumplir més bé la constitució que 'ls fusionistas: defensa l' actitut dels sindichs: ataca 'ls projectes de 'n Camacho: diu que las Corts van autorisar-lo pera demanar 37 milions y qu' ell ne demana 'l doble, etc., etc., etc.

Total: renyinas de cuyners, que han prés lo país per pollastre.

Los conservadors van arrencarli las plomas; are 'ls fusionistas bregan per arrencarli 'ls canons, y 'ls uns y 'ls altres disputan sobre si será millor rostirlo ó fer-lo ab such.

La veritat es que 'l pollastre ja comensa a estar cuit... de conservadors y de fusionistas.

Fins aquí 'l Congrés de Madrid. Aném are al de Barcelona.

Sindichs de gremis, representants de pobles y de societats se reuneixen en lo Teatro de Novedats.

Se pronuncian alguns discursos: los representants de l' autoritat a cada punt estiran als oradors per la levita. Sembla que tenen por de perdre las bessas.

Un orador:—En aquestas qüestions ray, tots estém d' acort. Quan se tracta de política, la dona 'ns agafa

pèl jech y no 'ns deixa sortir: quan se tracta de religió nosaltres agafém a la dona per la mantellina; pero 's tracta de pagos, se tracta de donar al govern lo que guanyém, y nosaltres, la dona y fins la quitxalla estém conformes.

Un altre orador:—¿Lo govern vol quartos? No n' hi ha de fets.

Per últim, se llegeix una carta de 'n Maltrana.

Lo delegat de l' autoritat:—¿Una carta? ¡Fallo! Y dissol la reunió.

Segona sessió: La policia se la vol quedar per ella. Las portas del teatro están guardadas.

Un sindich:—Es atrás: nos ho embargan tot, fins las reunions públicas.

Però a pesar de la vigilancia de la policia s' ompla 'l teatro: lo poble es com l' estátua del Comendador: quan té rahò 's filtra per las parets.

La sessió va a comensar. L' inspector de policia:—No hi ha sessió: tinch ordre de no permétre-la.

Lo president:—Vinga l' ordre per escrit.

Lo comissari 's resisteix a donarla, y 'l president sempre ferm en exigirla.

Un sindich:—¿Cóm vol que l' hi donga l' ordre per escrit, Sr. president. ¿No vèu que aquet comissari potser no sab de lletra?

—Home, tant com no saber lletra...

—Si 'n sapigués, hauria llegit lo que prescriu la Constitució del Estat y la ley de reunions públicas y 'ns deixaria estar tranquils.

Tota la tarde 's passá discutint sobre si 'ns reunirém ó no. Lo públich mostra una cerdura exemplar. Sab defensar los seus drets, y 'ls defensa ab serenitat, sense alterar-se. La policia fins priva de vendre gaseosas. ¡Qui sab! Pot ser va pendre 'l teatro per una plassa de toros, y temia que algun picador dolent pagués la festa.

Se parla de la dissolució del Congrés.

—Y donchs ¿per qué no 'l dissolen desseguida?

—Jo 't diré: han enviat a Madrid a buscar al general Pavia.

De totas maneres la sessió comensa, y la policia l' interromp.—¿Tè l' ordre per escrit?—Ja l' hi he dit que no.—Donchs nosaltres continuarem, per quan estém en l' us del nostre dret.—¡Mentidal! Vostés están assentats.

Per últim, l' ordre per escrit no vingué... S' empleá una nova forma: vingué la Guardia Civil, y a la quènta l' ordre la duya ficada dintre dels fusells.

La reunió, davant d' aquests arguments tant convincents, va dissoldres.

No hi ha remey: s' han d' acatar los principis *dissolvents* de las autoritats fusionistas.

Desde 'l teatro de Novedats a la plassa de Sant Jaume acompanyar al President del Congrés a la sessió municipal: la Rambla anava plena de gom a gom. De 'n tant en tant sonavan aplausos.

—Y are ¿per qué aplaudeixent? preguntava un botiguier.

—Res, home: pagan un anticipo a la cayguda del govern.

Tal ha sigut la fisonomia dels dos Congressos. La cosa comensa a pendre 'l punt de carmetlo.

Però es de creure que quan aquest carmetlo vulgan xuclarlo 'ls fusionistas, se 'ls enganxará per las dents.

P. K.

DIVAGACIONS DE PRIMAVERA.

CRACIOSA, fresca y rosada, la primavera escampa ja pè 'l mont la música de las sévas rialletas y 'l perfum de las sévas alenadas.

¡Qué mona est! No l' hi falta més que una barretina per venir a ser la exacta personificació de totas las nostras aspiracions.

Es graciosa com nosaltres, mal nos está 'l dirho. Es fresca y aixerida com la juventut. Es rosada com la idea de la llibertat. Y, sobre tot, ab la seva vivificadora mirada ompla tot lo mon de vert.

No 's girin, caríssims neo-catòlics: aixó del vert no ho deya per vostés. Parlava del vert democràtic, dels brotets nous que creixent y desarrollantse vindrán aviat a ocupar lo lloch de las brancas velles, secas y corcadass.

Vostés aquest vert no 'l coneixen. Lo que 's renova no fa per vostés: prefereixen un vert de color perpetuo é inalterable, per l' estil del aufals. ¡Es qüestió de gustos!

¡Quin espectacle més admirable presenta la naturalesa!

Tot riu, tot brilla, tot véssa d' alegría. Sembla que haja caygut en Sagasta, y no haja pujat, ni en Cánovas, ni en Moret, ni en Posada Herrera, ni en Martiuez Campos, sino .. algú altre.

Los arbres obran silenciosament los poros de la seva tendra pell per donar sortida a la sàvia que bull turbulenta, y las fullas novas treuhen lo cap mirant lo mon com si diguessen:

—¿Encara dura la ditxosa fusió? Los aucellets saltan y brincan joyosos, entonant las sevas millors cansons.

—¿Saben qué cantan? Escoltém.

¡Pin, piul!
Besa, amorosa primavera,
al ignocent aucell que vola
¡piu, piul!
y tren aviat aquest ministre
que fa anar cara la escayola.
¡Pobrets! Cantan contra en Camacho!

**

Los brins del blat s' estiran, meditant los grans que donaran a cada espiga.

Los rosers y clavellinas comensan a donar forma a las sevas poncellas, treballant interiorment en la concentració de perfums y essencias.

Los arbres retenen amorosament las sevas flors perque pugan produhir més fruytas, l' únich recurs del pagés.

Las nits s' escursan perque 'l pobre no tinga de gastar tant oli.

Y 'l ministre d' Hisenda està pensant de quin modo ho farà per expreme més y més al pagés y al pobre. ¡Ah, aucellets! Ja feu bé, cantéu, cantéu.

L' un darrera l' altre, los dias van venint y anantse 'n ab lo mateix esplendor, ab las mateixas galas.

Los plátanos de la Rambla se saludan carinyosamente com si 's despertessen y fes ja mitj any que no s' haguessen vist.

Després de saludarse, miran sota seu y examinan la gent que passa.

Lo de sempre.

Los que manan ab lo posat alegre.

Los que no manan, ab la cara mistica,

Y 'l poble, lo pobre poble que sempre es lo mateix, ab las mans a la butxaca y la boca oberta, aspira l' aire pur de la primavera.

¡Es lo únich que pot fer de franch!

Y las flors?

¡Pobretas! Han vingut al mon per brillar, y, victimas de la volubilitat humana, han de d' adornar, no 'ls camps y 'ls prats que son lo mon de tothom, sinó 'ls salons y 'ls menjadors que son lo mon dels privilegiats.

Ahir, puras y frescas, lluhian en las taulas dels conservadors: avuy brillan en la dels fusionistas.

¡Ahont brillaran demà?

Entre brisas, perfums y cèlicas armonias, la primavera bat alegre las sevas alas, impulsant la gran obra regeneradora de la naturalesa, com l' alé de la llibertat empeny l' obra regeneradora de la humanitat.

De bon mati l' hi donia lo seu púdich petó, virginal, que comunica vida al mon y ardor al home.

De dia fecunda ab sa mirada tot lo que 'l sol ilumina ab sa llum.

Y a l' hora del crepuscul, quan lo president dels astres busca lo seu amatat niu, la primavera clon los ulls del mon com si l' hi digués.

—Dorm, dorm; després de la nit ve 'l dia; després de....

¡Callat sento que trucan a la porta.

—¡Qui hi ha?

—Lo recaudador que ve a portar lo recibo de la contribució.

—¡Adios, poesia!

FANTASTICH.

SERMONS DE QUARESMA.

i anava plé de ansietat, per seguir la batussa, comensada contra 'l Burinot y 'l Correo catalan, y vaig sortirne fret y desenganyas.

Un sermó perdut per la causa dels mestissos que defensém jo 'l Bisbe y 'l Diari de 'n Brusi.

Pero jo ja ho veig y en part ho disculpo: 'l nostre pastor se diu Joseph, y hauria sigut fins a cert punt una falta d' atenció no recordarse del sant fuster de Galilea, recayent en diumenje la seva festa.

Bé es veritat que podia dedicarli una part del sermó y no tot; pero no s' olvidi que D. Joseph Maria es andalús, y que 'ls andalusos quan se lliensan se 'n van pels extrems tot desseguida.

De manera que al públich congregat a la Catedral lo dia de Sant Joseph, lo Sr. Bisbe va servirli un mató que ni 'ls de la Serafina de Pedralves.

Vá demostrar que Sant Joseph en quan a dignitat aventajava a tots los homes y en quan a virtut a tots los sants: qu' encara que no va tenir part en la concepció de Jesucrist, com espós qu' era de la Verge, va trobarse pare del Salvador del mon; de tal manera que 'l cel s' entenia directament ab éll en tot lo que 's referia a l' infancia de Jesucrist.

Afegí que durant la seva vida sigué pacient, humil y manso etc. etc.

—¡Ay, senyor! pensava jo: bé 's comprén aquesta mansuetut, aquesta humilitat y aquesta paciència. En aquella época vivia 'l rey Herodes que havia declarat la guerra a la quixalla; pero no havia nascut encara 'l senyor Camacho, célebre inventor de las tarifas industrials.

Jo hauria volent veure si la proverbial paciència de sant Joseph s' hauria agotat al trobarse ab que sense

més ni més l' hi pujavan un cent per cent la contribució de subsidi

Pero no fem judicis temeraris, y felicitemnos de que 'l gloriós fuster viegués en una época en que 'ls industrials pagavan una patarata Ab poca contribució fan de més bon passar los disgustos de familia.

Al final del sermó vaig creure que 'l Bisbe relliscava; pero estaria de Déu, qu' en dia de una festa tant principal tot fos dulsura y amabilitat. Verdaderament, tirar pebre y vinagre a aquell mató de monja, hauria sigut una barbaritat.

D. Joseph Maria va demanar que 's dissipessin los errors y que hi hagués unió dintre de l' iglesia catolica... es a dir, valentnos de una comparació vulgar: que l' allioli lligui, que no 's negui per res del mon.

Pero aixó Sr. Bisbe depen de la ma que maneja la cullera per remenarlo.

Vosté vá recomenar que per lograrho cada fiel estigués d' acort ab lo prelat de la seva diócesis, y aixó ja véu vosté que no dona bons resultats, sobre tot pels que estant empadronats a Osma passin temporades a Barcelona. Ja l' hi vaig dir la senmana passada que 'l bisbe d' Osma vol que aném a Roma en companyia de 'n Nosedal, mentres que vosté 'ns ho té privat, baix pena de pecat mortal.

Vaja, donchs, treguins de duptes de una vegada. ¡Ab qui haurém de anar, ab vosté ó ab lo bisbe de Osma?

Miri, si no 'ns dona aviat un consell, 'ns ho farém a palletas.

¡Qué l' hi sembla D. Joseph Maria?

J. R. R.

Paraulas de 'n Cánovas en la reunió dels conservadors:

«No hém sigut may refractaris a las reformas que puga planteja en Sagasta. Lo partit conservador las acceptará de bona gana y las aplicará com si fossen sevas».

Jo ho crech borrangol Com que fet y fet en Sagasta governa ab las mateixas lleys de 'n Cánovas, quan aquest puji, las trobará en perfecte estat de conservació, y no tindrà perque tocarlas.

M' han dit que 'l senyor Mayoral, delegat de Hisenda de la provincia de Barcelona reb tant malament als contribuyents que 's presentan a fer reclamacions.

De aixó qui 'n té la culpa es en Camacho que 'ns tracta com a matxos.

En lloch de un delegat de Hisenda nos ha enviat un majoral, y ja se sab, los majorals sempre son bruscos.

En la primera sessió de las Corts, en Camacho ha llegit una rectificació a la ley de consums perdonantnos 40 milions de rals.

Ja ho veuen: avants hi havia senyors feudals de horca y cuchillo: ara hi ha senyors feudals de prempsa y punxo. Las butxacas dels espanyols son de 'n Camacho: ell té 'l dret de exprimir las y fibllarlas: si 's lleva mal humorat l' hi pagarem 40 milions de més; si 's lleva ben humorat 40 milions de menos.

Y ¡Viva la llibertat!

Lo cardenal Moreno publica un' ordre prohibint que 'ls periódichs pugan comentar los documents dels bisbes.

El Siglo futuro l' hi respon suprimint la lletania de Sant Joseph, en la qual se recullian donatius, ab la excusa de que 'ls que se suscribian, ho feyan enviant felicitacions y adhesions a la Carta del bisbe d' Osma.

Tenim, donchs, un cardenal que intercepta 'ls fondos de Sant Joseph. Ja veurán com aquest Sant paciéntissim, acabará per perdre la paciència.

Lo de Cuba diu que no vá massa bé. Se parla de la dimissió de 'n Prendergast, y en Sagasta fa tots los esforços imaginables per enviarhi a n' en Martinez Campos.

L' héroe de Saganto diu que respon: —Vaja noy, soch massa gran y a mi ningú m' embarca.

La Gaceta universál de Madrid, periódich defensor dels que are menjan:

«La democracia era un arbre vell, van tallarlo, van cremarlo y ja no 'n queda més que cendra».

Convínguts; pero vaja que si 'ns deixavan fer, ab aquesta sendra ¡fariam una bugada!...

Una de las cosas que preocupan més al govern en

aquestos moments no es pas la qüestió dels gremis y las de las tarifas novas, sino la dels consums.

Sembla que tots los pobles surten perjudicats y que 'ls ajuntaments han cridat als diputats dihentlos:

—Escolti ¿qué s' ha cregut vosté que 'l varem elegir perque 'ns arranqués la pell?

Los diputats compareixen al ministeri y l' hi cantan las quaranta.

—Nosaltres no podém quedar malament ab los pobles ¿enten? Per lo tant ab aquets aumentos no hi conti pas, a no ser que vulga qu' en las próximas eleccions, ni vostés, ni nosaltres, ni cap parent nostre surti elegit.

Lo govern barrina y dona cops de cap a las parets. Los consums l' están consumint.

Un industrial de Albacete ha pres un determini digne d' imitarse.

Ha publicat un anunci dihent qu' estava disposat a cedir a n' en Camacho un moli de vapor, una fabrica de serrar y las terras que posseheix, sempre que 'l senyor Camacho 's comprometí a pagarli 'ls 9.000 rals que l' hi demana a n' ell de contribució, segons las novas tarifas.

Jo crech que tots los contribuyents farián l' oració per passiva, com l' industrial de Albacete.

Apa, Sr. Camacho, si está costipat y vol suar, aprofiti aquestas gangas.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Lo rector de Llers, en compliment de la ley y de la higiene, no volia deixar entrar cadavers a l' iglesia; pero 'l dia 8 del corrent vá donar entrada al de una senyora molt rica. Jesucrist hauria de tornar al mon, per treure 'ls mercaders del temple.

A Martorell se ha organissat la juvenut catolica, ab lo nom de Josefos. Se coneix que ja entrém a la primavera que l' herba rebrota.

Lo rector de Torrellas de Foix vá sorprendre a un febligres próxim a ser pare dihentli que si nomenaba padri de la criatura que havia de neixre a un seu cunyat, no la batejaria, per la raho de que 'l cunyat no havia cumplert ab lo prec. ¡Pte Pasqual!

De Caldas nos escriuben que 'l alcalde Sr. Torres, a pesar de las sevas halaracas, va deixar fer una professó de missionistas Vels hi aquí un alcalde que segons sembla la vara l' hi pateix de debilitat. Vaja, que l' hi fassa pendre un bany.

Los treballadors de Olesa de Montserrat, en vista de qu' entran a la fabrica de n Sedó a las 5 de dematí y no 'n surten fins a las 8, necessitant fer un' hora de camí tant per anar al treball, com per tornar a casa, s' han associat per demanar aument de jornal y rebaixa d' horas de treball. Molt celebrarfam que sigan atesses sas justas pretensions.

Los missionistas de sant Antoni de Vilamajor han excomunicat a la Campana de Gracia. Los hi desilijem molts anys de vida per poder seguir fent semblants obras.

Lo rector de Sant Quirse de Tarrassa vá comprar una campana, obrint una subscripció entre 'ls vehins y dihent que als que hi contribuissin, se 'ls eximiria del pago de toch de campana en dia de bateigs, funerals, etc., etc. Pero quan ha tingut la campana, no ha eximit a ningú. Ademes, lo tal rector dels set dias de la senmana sol passarne sis fora de la rectoria.

Qu' estrany que als vehins busqués per comprar una campana, sent aixis qu' éll sol no mes ne fa sis cada senmana.

¡Senyor Camacho miri que l' estafan! Vosté vá privar las rifas ¿veritat? Donchs lo rector de la Pietat de Vich está rifant un porch y vén los bitllets publicament.

Item més: vosté disposa que tolas las cartas dugan sello ¿veritat? Donchs lo Doctor Durán, catedratic de aquell seminari, vá fer anunciar que l' que volgués obtenir una gracia de Sant Joseph, l' hi portés una carta demanantli, qu' ell l' hi donaria curs. Y are haig de dirli Sr. Camacho que 'n va rebre tres ó quatre mil, en aquella terra del fanatisme. De modo que l' hi han estafat tres ó quatre mil sellos, Sr. Camacho.

Ja ho veu: l' hi dono noticias frescas. Por lo tant deixi está tranquil al contribuyent y guerra als capellans de Vich que defraudan a l' Hisenda.

LA BUTLLA.

Jo seré tot lo que vulgan, pero, aixó si, soch cristiá: que vinguin ideas novas, de lo meu no me 'n treuran. Quan pe 'l carrer veig disfressas penso: Ja som Carnaval; vol dir que ve la quaresma y alló del peix y la carn. ¡Sí? No perdém temps. Mariona; ja te 'ns pots aná a comprar una butlla desde luego, per lliurarne del pecat. ¡Ja la tinch? Ara que vinga la quaresma, tant se val: ja tinch los papers en regla, ja puch menj r sempre carn. No faig dijous ni divendres, ni tinch dias specials, ni sé may lo qu' es quaresma. ¡Tots los dias son igua s!

A mi féume obir dos missas, ni que siga ajonol at,

féume dir sempre 'l rosari,
demanéume per resar.
portéume á qualsevol puesto,
féume fer mil disbrats;
pero, aixó sí de cap modo
no m' privéu de menjar carn.
Per xo faig comprar la butlla:
així un home sempre sab
que no 's perjudica l' ànima,
ni 'l cos s' ha de trastornar.
Vinga carn, vingan pollastres,
vinga teca y endavant.
¡Quin goig que déu fé á la gloria
l' ànima d' un home gras!
No faig dijous ni divendres,
ni tinch dias especials.
Ja pot venir la quaresma;
tots los dias son iguals.

¡Que 'n debia ser de sabi
lo mortal que vá inventar
aixó que 'n diuben la butlla!
¡Ah! ¡Quíoa idea més gran!
Vet aquí que d' aquest modo
un no 's te que molestar,
l' Iglesia fa algunas pelats,
y 's estolvian pecats.
Ves si no anés d' aquest modo
¡quin mes y mitj tant amarch!
¡A v' pobre panxeta méval
¡Cóm s' aniria apimant!
Una de dos ó bé perdre's,
ó bé fondre greix y carn.
¡Ah, no nol! ¡Viva la butlla
y aquell que la vá inventar!
¡Bah! Que vinga la quaresma,
tots los dias son iguals;
no hi ha dijous ni divendres...
pe 'l que té la butlla... y rals.

C. GEMA.

REVIEWS
N Moret no volent ser méns que 'ls demés
partits de debò va organisar una recepció
dels seus partidaris.
De passada va obsequiarlos ab bo-bons
y pastels.
Aixó sí, no hi va haber puros.
—¿Qué no podriam fumar D. Segimon?
diu que preguntavan.
—Ja fumaréu quan vos surti 'l bigoti, que are us
faria mal.

Fins aquí la frase «heu fet un bisbe» se aplicava á
dos personas que al mateix temps deyan las mateixas
paraulas.
D' are en avant haurá de significar tot lo contrari.
No hi ha á Espanya dos bisbes que prediquin lo ma-
teix.

A Novedats, lo dimars, quan la policia disolgué la
reunió, deya un dels furiosos:
—Vaja, jo no tinch calma per veure aquestas cosas,
y francament, m' hi faria á gavinetadas. Jo sol me 'n
menjo trenta.
Un que l' escoltava l' hi diu:
—Mestre, aneu alerta que no us senti en Camacho.
—¡Quí! ¿Qué us pensen que 'm fa pó en Camacho?
—No; pero si us sent, es capás de fervos pagar la
contribució com á carnicer.

Semblan que algunas potencias europeas tenen lo
proposit de qu' Espanya s' encarregui d' intervenir en
Egipte, per compte de totas ellas.
Bon paper per Espanya: confiarli l' encàrrech de anar
á fer la pó.
Encara que jo crech que un espanyol no més, basta-
ria pèl cas: en Camacho.
Un periódich religiós ha descubert que no es sols la
aygua de Lourdes la que fa curacions y miracles. Ja
no s' ha de anar ab ampollas y vasos, á riscos de tran-
carlos: las mateixas virtuts que l' aygua té la roca de
la cova miraculosa.
Tant es aixis, que ja circulan prospectes, oferint á
pesseta y mitja trossets de roca que curan totas las mal-
laltias.
«Si teniu mal'alt á algun animal, dibuen poséu la pe-
dreta á la quadra ó al estable y 's curará»
Ja ho veuhem: la primera condició per curarse es ser
animal.

Las pedras tenen una ventatja sobre l' aygua.
¿Veuhem un liberal? Resan una Ave María y s' hi fan
á cops de pedras.

Diuhem que 'l Terso ha abdicat en lo seu fill don
Jaume.

¿Y qué pot haver abdicat l' infelis? ¿La corona? La
vá perdre á Oroquieta, fugint.
¿Lo Toisó d' or? Lo vá perdre á Milan, pledejant.
¿Lo cetro? Las húngaras l' hi tenen.
Lo Terso no pot abdicar de res, per una rahò molt
senzilla.
Perque es un tipe que temps há que ha abdicat
de tot.

Dintre de pochos dias comensará á cobrarse la con-
tribució de la sal.
Jo crech que sí; pero la sal aquesta no es la de Car-
dona, ni la del Pinoso, ni la de Torrevieja.
Es l' imperatiu del verb castellá *salir*, dedicat á n'
en Camacho.
—¡Sal! Es dir: fassi 'l favor de tocá 'l dos del mi-
nisteri.

Los tenedors inglesos no volen avenirse de cap ma-
nera als tractes y condicions de 'n Camacho.
En Camacho 's troba en lo cas dels que no poden
pagar: lo que l' hi dona més mal-de-caps son los in-
glesos.

Per sorpresas y sortidas extranyas, ningú com en
Camacho.
Un dia, al veure que 'ls seus projectes produheixen
reclamacions generals, s' arronsa una mica y ex-
clama:

—Vostés dispensin senyors: jo no soch infalible. No
moguin gresca, no se separin de la legalitat, reclamin
en regla y tingan la seguretat de que jo atendreé totas
las reclamacions que sigan justas.
Los contribuyents més bons minyons estudian las
tarifas y escriuhen memorials.
Plens de rahò se presentan á l' administració eco-
nómica perque 's donga curs á las instancias, y l' en-
carregat de rebrelas pregunta:
—¿Qué ja ha pagat vosté?
—No senyor.
—Donchs, es inútil que 's cansi: si no paga no po-
dém donarli curs.
—Pero home ¿no compren vosté que si pogués pa-
gar no acudiria? Precisament acudo perque no puch.
—Nada, nada: tenim ordre de no admétre las sinó als
que hajan pagat.
Y sense cap més rahò, los hi clavan la mampara
pèls nassos... y al carré.
Y are, sobre tot, no se separin de la legalitat.

Però encare succeheix un* altra cosa. Si 'l que re-
clama, per exemple es sabater, y demostra que ha
pagat, llavors l' hi preguntan:
—¿Y 'ls altres sabaters?
—Oh, no ho sé ¿qué m' explica á mi?
—Donchs fins que hajan pagat tots los sabaters, es
inútil que reclami.
De manera que la qüestió es treure diners.
En quan á las reclamacions no s' espantin, ja servi-
rán per alguna cosa.
Com per exemple, servirán pera fé 'ls cartutxos.

A la provincia de Zamora hi ha deu mil fincas adju-
dicadas á l' Hisenda, y un núvol de recaudadors qu'
están emportantse'n los mobles dels contribuyents
que no poden pagar la contribució.
La gracia de tot aixó está en que 'l diputat per Za-
mora es nada méns que 'n Sagasta.
¡Qué volen ferhi! Un diputat que 's menja 'l districte.

CUENTOS
Entra una menestrera molt guapeta á una botiga de
robas en companyia de la seva padrina, y dirigintse á
un dependent molt elegant y molt ditxaratzero, qu' es
tá recolzat sobre 'l taulell, l' hi pregunta:
—Escolti ¿á quan aquesta llaneta?
Lo dependent, volent dir una gracia:
—A petó 'l metro.
La menestrera respon:
—M' agrada 'l preu: tállime 'n déu metros... La pa-
drina paga.

Una portera, tractant de batxillerejar pregunta á una
criada que fá poch ha entrat á la casa:
—¿Qué tal, cóm te vá ab los amos?
—¡Oh! Conech que son gent de bé, no més hi ha una
cosa.
—¿Qué?
—Que per mi la senyora es una mica tocada. Tot lo
dia no fá més que dirme que parli en tercera persona.
Jo no sé quina tercera persona es aquesta, perque á la
casa no son més que dos.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—*Mo-ti-us*.
- Id. 2.ª—*Do-lo-res*.
- MUDANSA.—*Pala-Pela-Pila*.
- ROMBO.
X O P
P O D E R
P E S
R
- GEROGLÍFICH.—*L' hatxa de vent, com més ne fá
més s' encen.*

Han endevinat totas las solucions los ciutadans Ca-
matxo. Hermosa Lola y Cacaubets; n' han endevinadas 4.
Sifuentes y Un nano; 3, Andalus embustero, Salitre y
T. Moro; 2, Un andarí; y una no més Perni-quebrat.

XARADAS:

I.
A mí tres m' agrada en Closa
perque si aném al café
y preném alguna cosa
éll tres-hu-segona ré.
A n' éll no l' hi costa un ral
y 's diverteix tot lo dia,
com que jo soch lo total
anar ab éll may voldria.

PERET BRILLANT.

II.
Jo vull una ab ma constancia
de dos-girada un caudal,
perque en tot troba ganancia
ma voluntat de total.

PAU SALA.

SINONIMIA.

Per una tot que res val
la Tot m' ha donat avuy
una copa de total.

UN RECOLETO.

TERS DE PARAULAS.

Omplir los pichs ab lletras de modo que horisontal y
verticalment digan: 1.ª ratlla: Una persona antiquíssima;
2.ª: Siti entre montanyas; 3.ª: Un comestible.

F. SEÑARGUS.

GEROGLÍFICH.

LA
FOOOK
:::
JUNY
:
SE VI.

T. Y DRORO.

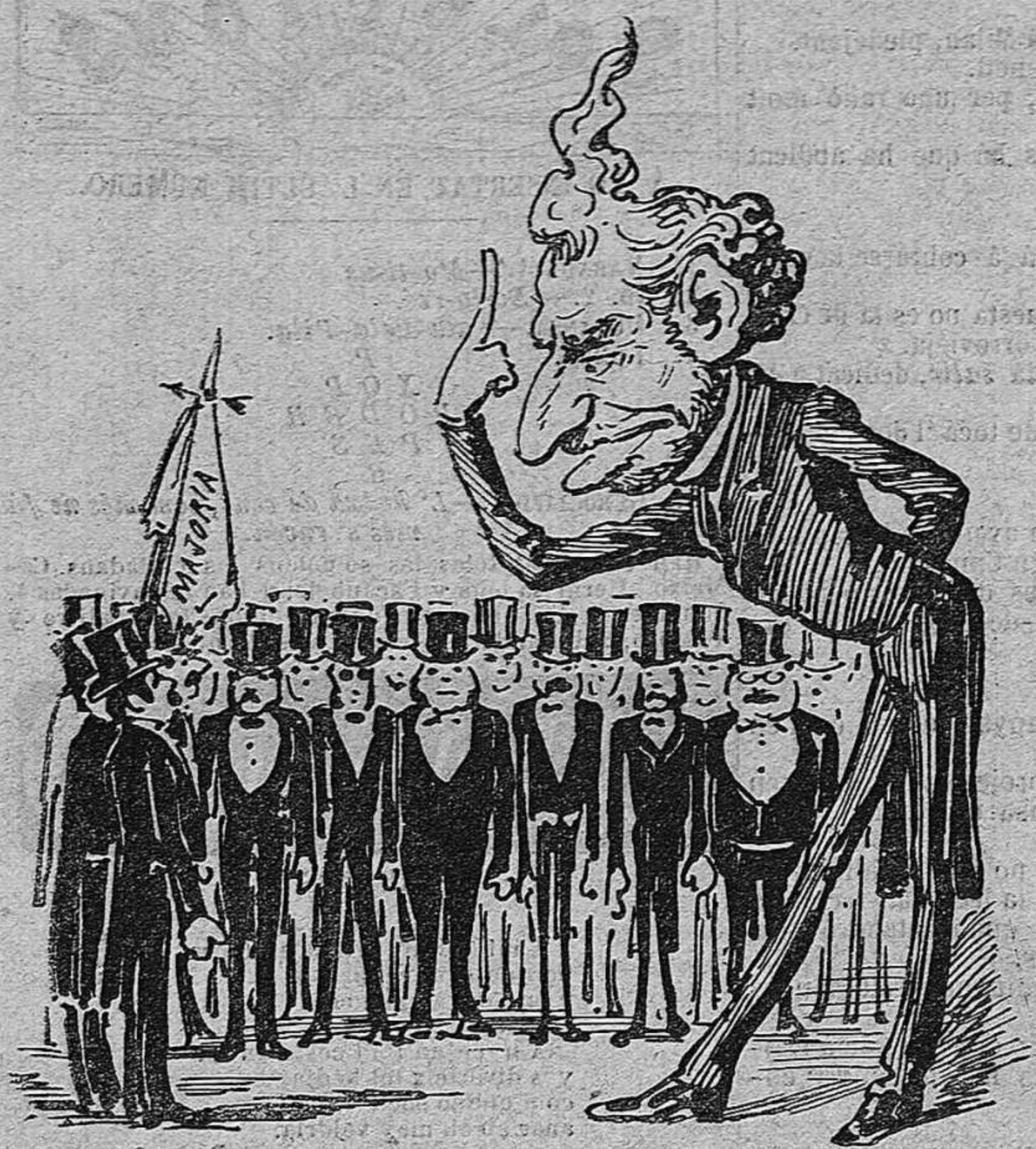
CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciuta-
dans Pau Sala, Esmolteva, Pi y Grau, Un quinto, Salitre y Nero.
Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch
lo qu' envian los ciutadans Cisquet de poble, Cequils S. Solfa,
V. E. M., J. Reig Vilardell, J. Molera, P. Ramoneda, Pepis, Singlar,
Bertran de l' Os, y Nvapus.
Ciutada B. B.: Ne parlarém un altre dia —Canal Agustí: Inserta-
rém dos geroqlífichs y un rombo.—Mercé B. de Q.: Id. conversa
y logogrifo.—A. Nació: Id. lo trenca-closcas.—Hermosa Lola: Id.
logogrifo y 'ls geroqlífichs.—S. Gomila: Gracias pèl segon envío.
—Neulas: Publicarem dos rombos.—J. Codina: Id. un quadro de
paraulas.—Amich del principal: Hi anira un quento.—M. Figne-
rola: L' articlet es fluix.—S. Boada: Sant Martí Lo fet que 'ns refe-
reix es massa particular.—Aprenent literat: Publicarem algun
logogrifo.—Perdonim: L' idea de la poesia es molt extravagant.
—B. Escudé Vita: Gracias per l' envío.—Ciutadans P. B. y R. Llus,
P. A. Martorell, J. R. Torrellas, Amich de la veritat Caldas,
J. N. Olesa, J. P. Sant Antoni de Vilawajor, P. S. Rabi, G. F. G.
Vich: Gracias per las noticias y quedan complacuts.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mth, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23

OBERTURA DE LAS CORTS.—ACTITUT DELS PARTITS.

—¡Firmes!

—¡¡Preparen!!

—¡¡¡Apunten!!!

—¡¡¡¡Fuego!!!!